

som på den nye praksis, altså at man var begyndt med egentlige forskudsudbetalinger. Jeg skal derfor fremhæve, at forskudsudbetalingerne i min ministertid drejede sig om minimale beløb. Ifølge undersøgelsesdommerens redegørelse bind 4 side 221 drejede det sig om 2 mill. kr. i 1969 - 70 og om 5 mill. kr. i 1970-71. Altså mellem en titusindedel og en femtusindedel af de beløb, man senere kom op på.

4. Der blev ikke i årene 1968-71 af Folketinget stillet spørgsmål vedrørende det, der i dag kaldes »dagpengesagen«. I ansvarsmæssig henseende drejer dagpengesagen sig derfor for mit vedkommende alene om en ministers ansvar for underordnedes handlinger. Bestemmelserne herom i ministeransvarlighedslovens § 3 er sålydende:

»Ved anvendelse af borgerlig straffelovs regler om ansvar og medvirken til en lovovertrædelse skal en minister anses for medvirkende til en underordnetes handlinger, når

- 1) han har været bekendt med, at den pågældende handling ville blive foretaget, og har undladt at søge dette hindret
 - 2) handlingen har været et nødvendigt eller naturligt middel til gennemførelse af en beslutning, for hvilken ministeren er ansvarlig
 - 3) han har fremmet handlingens udførelse ved ikke i rimeligt omfang at føre tilsyn og fastsætte instruks.«
- Det fremgår af foranstående redegørelse:
- 1) at jeg ikke har haft kendskab til den/de handlinger, det drejer sig om (forskudsudbetaling)
 - 2) at der ikke ved forskudsudbetaling er fremmet nogen af mig truffen beslutning eller af mig næret ønske
 - 3) at det ikke vil være rimeligt at forudsætte, at jeg af mig selv skulle blive opmærksom på de meget små sager, der forekom i min ministertid.

Med venlig hilsen
Lauge Dahlggaard

Henvendelser fra forhenværende arbejdsminister Johan Philipsen:

Søgård, den 20. november 1984

Til Udvalget for Forretningsordenen.

Må jeg henvise til den skrivelse, som fhv. minister Lauge Dahlggaard har sendt til udvalget. Jeg kan ganske tilslutte mig de i skrivelserne anførte synspunkter.

Som det fremgår af landsdommer Niels Larsens redegørelse, har jeg ment det rigtigt at lade hans redegørelse fremstå uden kommentarer fra min side. Jeg undlader dog ikke at gøre opmærksom på, at jeg ikke kan være tjent med, at sagen evt. sluttes, uden at jeg får lejlighed til at fremsætte mine synspunkter.

Dette er analogt med sidste afsnit i hr. Lauge Dahlggaards skrivelse.

Med venlig hilsen
Johan Philipsen

Indlæg af Johan Philipsen i mødet i udvalget for forretningsordenen den 19. december 1984 kl. 10.30.

Først siger jeg tak, fordi jeg måtte komme. Jeg beder formanden om 10 minutter til en samlet redegørelse. I modsætning til hvad der stod i Aktuelt i går, er jeg kommet for at vedstå mit ansvar.

Landsdommer Niels Larsens kommissorium var kortest udtrykt »Fejl eller forsømmelser«. Min holdning til undersøgelsen har hidtil været: Folketinget har foranlediget en undersøgelse. Jeg er en af dem, der kan bebrejdes mulige fejl eller forsømmelser. Dette førte til følgende stillingtagen: Den, der eventuelt rejstes anklage imod, tier, til en eventuel anklage er rejst. Dette standpunkt kan ikke længere opretholdes. Folketinget har ved sin dagsorden sagt, at de skal vurdere, eventuelt indstille, hvordan en ansvarsplacering kan gennemføres. Debatten i salen plus bilagene har givet mig den opfattelse, at det kan ende med en beretning, der let ville blive en art bunkebryllup indeholdende en parlamentarisk næse. 39 år i offentligt liv har lært mig, at når et firma eller virksomhed bliver gammelt nok, får det før eller senere en affære. En forkert beslutning i arbejdsdirektoratet, der ikke senere blev rettet, er den egentlige årsag til denne sag.

Må jeg fra mødet med landsdommeren sige følgende:

Landsdommeren rejste som første punkt den manglende lovhjemmel. Mit svar var